

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ ของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการเมือง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดกว้าง พร้อมที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายนอก เพื่อปรับเปลี่ยนชีวิตของตน แต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทยควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น การจัดการศึกษาที่ผ่านมาของประเทศเป็นการจัดการศึกษาที่อยู่บนฐานความคิดของการพัฒนาประเทศให้ทันสมัย การศึกษาที่ได้รับการพัฒนามาตามแนวนี้นี้จึงเป็นการศึกษาที่แยกส่วน ออกจากชีวิตของผู้เรียนและชุมชน มีลักษณะเป็นการแยกระบบการเรียนรู้ที่ผ่านกรอบจำกัดของประเทศ เพราะฐานความรู้จึงมีกรอบที่กว้างไกล เป็นกรอบระบบโลก เป็นการเรียนรู้ที่แยกกรอบทางสังคมออกจากกรอบธรรมชาติ แยกการเรียนรู้จากความหลากหลายของฐานภูมิปัญญาและวัฒนธรรม แยกการเรียนรู้เป็นสาขาวิชา และแยกการเรียนรู้ออกจากปัญหาวิทยาศาสตร์ ยุทธวิธีและแยกรอบการเรียนรู้ อยู่ในเฉพาะระดับโรงเรียน และมหาวิทยาลัย

การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาของชาติ ถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างคนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันในเวทีโลก ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรใดก็ตาม หากนำไปใช้แล้วพบว่าไม่สอดคล้องกับบางประการก็จำเป็นต้องมีการปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่มีอยู่ให้ดีขึ้น เช่นเดียวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ หลังการนำไปใช้ระยะหนึ่ง จากการศึกษาวิจัยพบว่า มีปัญหาบางประการ เช่น ด้านตัวชี้วัดหรือคุณลักษณะความรู้ความสามารถของผู้เรียนหลังจากเรียนจบ แต่ละช่วงชั้นแล้วยังขาดความชัดเจน อีกทั้งครูผู้สอนโดยเฉพาะครูในโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งมีอยู่จำนวนมากไม่สามารถ ออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ได้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ จัดทำขึ้นเพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานระดับท้องถิ่นและสถานศึกษานำไปเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน จากข้อค้นพบในการศึกษาวิจัยและติดตามผล การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ ที่กล่าวถึง ประกอบกับข้อมูลจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๐^๑ เกี่ยวกับการพัฒนาคนในสังคมไทย และจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนสู่ศตวรรษที่ ๑ จึงเกิดการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้น

^๑ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑, (กรุงเทพมหานคร : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย), ๒๕๕๑, หน้า คำนำ.

พื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมพัฒนาประเทศพื้นฐานในการดำรงชีวิต การพัฒนาสมรรถนะและทักษะ กระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขต พื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการ กำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนั้นได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ในแต่ละชั้นปีไว้ใน หลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียน เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสาร แสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และมีความชัดเจนต่อการ นำไปปฏิบัติตั้งนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน (สพฐ.) จึงได้ปรับเปลี่ยนหลักสูตร เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการนำไปสู่การปฏิบัติแต่ ยังคงยึดมาตรฐานการเรียนรู้และหลักการเดิม

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๕๑ เปลี่ยนแปลงมาจากหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มี ปัญญา มีคุณภาพชีวิตดี มีความสามารถแข่งขันในเวทีโลก ให้สถานศึกษามีส่วนรวมในการพัฒนา หลักสูตร โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

เพิ่มวิสัยทัศน์ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและปรับจุดมุ่งหมาย หลักสูตรให้ ชัดเจนขึ้น ซึ่งแต่เดิมกำหนดให้สถานศึกษาจัดทำวิสัยทัศน์ของหลักสูตรในระดับ สถานศึกษา แต่ขาดการกำหนดวิสัยทัศน์ในระดับชาติ ทำให้เป้าหมายทิศทางของการจัดการศึกษา ขาดความเป็นเอกภาพ ในการปรับปรุงจึงมีการกำหนดวิสัยทัศน์หลักสูตรในระดับชาติขึ้นเพื่อให้เป็น เป้าหมายที่ชัดเจนตรงกันในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติ

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังได้ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งระดับชาติ ชุมชน ครอบครัว และบุคคลต้องร่วมรับผิดชอบ โดยร่วมกันทำงาน อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง ในการวางแผน ดำเนินการ ส่งเสริมสนับสนุน ตรวจสอบ ตลอดจน ปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติไปสู่คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

ปัญหาการใช้หลักสูตรสถานศึกษามีปัจจัยที่สำคัญมาจาก ด้านผู้บริหาร ด้านผู้สอน ด้าน การนิเทศ ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุหลักสูตร ด้านอาคารสถานที่อยู่ในระดับมาก เมื่อแยกพิจารณา เป็นรายด้าน พบว่า มีเพียงปัจจัยด้านชุมชนและผู้ปกครองมีการปฏิบัติอยู่เป็นระดับปานกลาง สำหรับ การบริหารหลักสูตรโดยภาพรวมและรายด้าน คือ ด้านการวางแผนหลักสูตร การจัดการเรียนการ สอน การนิเทศและการติดตามผล พบว่าอยู่ในระดับมากและปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารหลักสูตร ที่ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. ๐๑ โดยภาพรวม ได้แก่ปัจจัยด้านการนิเทศ และด้านชุมชนและ ผู้ปกครอง^๒

^๒ นฤธิดา แดงใหญ่, “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญ ศึกษา เขต๑”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา (การบริหารการศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๒). หน้า บทคัดย่อ

ในการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษา มีการนำเอาหลักธรรมหรือทฤษฎีต่าง ๆ มาปรับใช้ในการบริหารสถานศึกษา ซึ่งทำให้เกิดการนำเอาหลักธรรมที่มีความเหมาะสมกับผู้บริหาร คือ หลักธรรมพรหมวิหารธรรม (พรหมวิหาร ๔) ที่ประกอบด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มาใช้ในการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา

ดังที่กล่าวมา ย่อมแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า หลักพรหมวิหารธรรม ถือเป็นหลักธรรมในการบริหารงานที่สำคัญ โดยเฉพาะเรื่องการบริหารจัดการด้านการเรียนการสอนในสถานศึกษาที่จะสร้างความสำเร็จในการศึกษา และเยาวชน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องมีความสำเร็จในการทำงานของตนเอง

ผู้วิจัยจึงสนใจในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยต้องการศึกษาประเด็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารมาใช้ในการบริหารครบถ้วนสมบูรณ์หรืออย่างไร รวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารผู้สอนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อระดับการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารผู้สอนในสถานศึกษาในลักษณะใดบ้าง เพื่อนำผลวิจัยมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการแก้ปัญหา และพัฒนาการบริหารโรงเรียนต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ แนวทางในการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๓.๑ การบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นอย่างไร

๑.๓.๒ ผลการเปรียบเทียบการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลเป็นอย่างไร

๑.๓.๓ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นอย่างไร

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ๔ ด้าน คือ

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑) ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และหัวหน้าฝ่ายงาน ๔ ฝ่าย ในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ จำนวน ๑๙๕ คน

๒) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารและหัวหน้าฝ่ายงาน ๔ ฝ่าย ของโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา ๒๕๕๘ จำนวน ๑๓๐ คน ซึ่งจำนวนกลุ่มตัวอย่างได้มาจากตารางการสุ่มตัวอย่างของเครซี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan)

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาการวิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารในโรงเรียน อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้ระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างภาคสนาม มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียน อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกออกเป็น ๔ ด้าน คือ ๑) ด้านเมตตา คือ ความรักใคร่ปรารถนาดี ๒) ด้านกรุณา คือ ความสงสารช่วยเหลือผู้อื่น ๓) ด้านมุทิตา คือ ความยินดีในเมื่อผู้อื่นมีสุข ๔) ด้านอุเบกขา คือ ความวางใจเป็นกลาง

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านพื้นที่

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยพื้นที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๔.๔ ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

๑) ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

๒) ตัวแปรตาม คือ การบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียน ในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

๑.๕.๑ ผู้บริหารที่มี เพศต่างกัน มีการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมแตกต่างกัน

๑.๕.๒ ผู้บริหารที่มี อายุต่างกัน มีการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมแตกต่างกัน

๑.๕.๓ ผู้บริหารที่มี ระดับการศึกษาต่างกัน มีการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรม แตกต่างกัน

๑.๕.๔ ผู้บริหารที่มี ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรม แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

๑.๖.๑ หลักพรหมวิหารธรรม หมายถึง หลักคำสั่งสอนทางพระพุทธศาสนาที่มีจุดมุ่งหมายในการสอนให้บุคคลมีความรักความเมตตาต่อผู้อื่น มีความสงสารเห็นใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือบุคคลอื่น รู้สึกพลอยยินดีเมื่อบุคคลอื่นได้ดี และรู้สึกปลื้มปวยหรือวางเฉยเมื่อยเมื่อพบกับสถานการณ์ที่สวัสดียจะแก้ไขได้หรือสวัสดียที่จะช่วยเหลือผู้อื่นได้ ซึ่งแยกออกเป็น ๔ ด้าน

๑) เมตตา หมายถึง การแสดงออกถึง ความรัก ความปรารถนาดี ไม่ตรีจิต เป็นความคิดช่วยเหลือให้ทุกคนประสบแต่ประโยชน์และมีความสุขโดยทั่วกัน

๒) กรุณา หมายถึง การแสดงออกถึงความสงสาร หมายถึง การคิดจะช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นจากความเดือดร้อนทั้งทางกายและใจในภาวะที่ได้รับความเดือดร้อนเป็นทุกข์และต้องการความช่วยเหลือโดยเป็นการช่วยเหลือที่ถูกต้อง ไม่เบียดเบียนใครรวมทั้งตนเอง

๓) มุทิตา หมายถึง การแสดงออกถึง ความชื่นบาน เป็นความพลอยยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นได้ดี อันเป็นความรู้สึกเมื่อผู้ใดบังคับบัญชา มีความก้าวหน้า มีความสุข อันเป็นความดีแท้เช่น ได้ลาภยศมาโดยบริสุทธิ์ มิได้โกงหรือเบียดเบียนใคร รวมถึงดเว้นความริษยาอิจฉาผู้อื่นเพราะนึกเห็นแก่ตัว

๔) อุเบกขา หมายถึง การแสดงออกถึง การวางใจเป็นกลาง โดยพิจารณาข้อเท็จจริง เมื่อตัดสินใจในเรื่องใด ๆ แล้ว ควรพิจารณาใคร่ครวญด้วยปัญญา มีเหตุผล ถูกต้องและเที่ยงธรรม อันเป็นการรักษาความถูกต้อง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์เพื่อผดุงไว้ซึ่งความถูกต้อง

๑.๖.๒ การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ ของผู้บริหารในด้านวิชาการ โดยเป็นกระบวนการบริหารภารกิจทุกอย่างที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งขอบข่ายออกเป็น ๔ ด้าน คือ ๑) ด้านการพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา ๒) ด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ๓) ด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา ๔) ด้านการวัดผล ประเมินผล และเทียบโอนการเรียนรู้

๑) การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา หมายถึง การดำเนินการสร้างหรือปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษาตามรูปแบบพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรสถานศึกษาตามรูปแบบการพัฒนาโรงเรียน โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมปัญหาและความต้องการของผู้ปกครอง ชุมชนในท้องถิ่น เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมาย ภารกิจ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การดำเนินการจัดประชุมครู ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร การดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรสถานศึกษา การดำเนินการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรตลอดจนจัดให้มีการวิจัยติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรอย่างต่อเนื่อง

๒) การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ หมายถึง การดำเนินการให้จัดทำแผนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามรูปแบบการจัดการศึกษาของโรงเรียน การดำเนินการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมีข้อมูลผู้เรียนเป็นรายบุคคลสำหรับการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การดำเนินการให้มีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการพัฒนาสมองโดยใช้ประสบการณ์ตรง ด้านร่างกายที่เป็นรูปธรรม ข้อเท็จจริงและทักษะต่าง ๆ การดำเนินการจัดการเรียนรู้มีการเน้นด้าน

คุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ เกิดการยอมรับ เห็นคุณค่าและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเป็นลักษณะนิสัยที่ดี

๓) การพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา หมายถึง การดำเนินการ สร้าง ศูนย์สื่อการเรียนรู้ จัดทำระบบสารสนเทศการเรียนรู้ จัดทำทะเบียนสื่อที่มีประสิทธิภาพ สถานศึกษา และในชุมชน การดำเนินการจัดทำจัดหาและพัฒนาสื่อสำหรับผู้เรียนและผู้สอน การดำเนินการประเมินคุณภาพของสื่อการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ

๔) การวัดผล ประเมินผล และเทียบโอนการเรียนรู้ หมายถึง การดำเนินการกำหนด ระเบียบวัดผลและประเมินผลของสถานศึกษา การดำเนินการพัฒนาเครื่องมือวัด และประเมินผล การดำเนินการดำเนินงานทะเบียน การดำเนินการเทียบโอนผลการเรียนตามระเบียบวิธีตามประกาศ ของกระทรวงศึกษาธิการ การดำเนินการตัดสินและอนุมัติผลการเรียน และการออกหลักฐานแสดงผล การศึกษา

๑.๖.๓ ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน และบุคคล อื่นที่ทำหน้าที่แทนผู้อำนวยการโรงเรียน หรือรองผู้อำนวยการโรงเรียน รวมถึงหัวหน้าฝ่ายงานทั้ง ๔ ฝ่าย ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายงานบริหารงานวิชาการ หัวหน้าฝ่ายงานบริหารงานบุคคล หัวหน้าฝ่ายงาน บริหารงานงบประมาณ และหัวหน้าฝ่ายงานบริหารงานทั่วไป ของโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัด นครศรีธรรมราช

๑.๖.๔ ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการ เรียนสำหรับนักเรียน หรือ นักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน มีหน้าที่ หรือมี อาชีพในการสอนนักเรียน เกี่ยวกับวิชาความรู้ หลักการคิดการอ่าน รวมถึงการปฏิบัติและแนวทางใน การทำงานโดยวิธีในการสอนจะแตกต่างกันออกไปโดยคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ ความสามารถ และ เป้าหมายของนักเรียนแต่ละคน

๑.๖.๕ เพศ หมายถึง เพศของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ เพศ คือ เพศหญิง และเพศชาย

๑.๖.๖ อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น ๓ ช่วง ดังนี้ ๑) ๒๕ - ๓๕ ปี ๒) ๓๖ - ๔๕ ปี และ ๓) ๔๖ ปี ขึ้นไป

๑.๖.๗ ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม โดย แบ่งเป็น ๒ ระดับ คือ ๑) ปริญญาตรี ๒) ปริญญาโท

๑.๖.๘ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน หมายถึง ระยะเวลาการปฏิบัติงานในหน้าที่ ผู้บริหารโรงเรียนโดยแบ่งเป็น ๓ ระยะ ดังนี้ ๑) ๑ - ๕ ปี ๒) ๖ - ๑๐ ปี และ ๓) ๑๐ ปี ขึ้นไป

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

๑.๗.๑. ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๗.๒. ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียน ในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๗.๓. ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๗.๔. ได้ผลการวิจัยมาเป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการศึกษาโดยใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการบริหารงานวิชาการตามหลักพรหมวิหารธรรมของผู้บริหารโรงเรียน ในอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ต่อไป